

som helst andet end smukke Talemaader, vil jeg haabe, at de sørger for, at man ikke i Fremtiden møder saadanne Handlinger fra Ministeriets Side. Thi den Fremgangsmaade, der her udvistes — man kan have forskellige Meninger i øvrigt om den, men eet er man vist enig om fra alle Sider, at den kalder ikke paa Fordragelighedens Aand.

Den nye Formand for Kommissionen, den højtærede Trafikminister, foranledigede saa efter sin Tiltrædelse, at det store Spørgsmaal om de tre Erhvervsvirksomheder, Jernbane-, Post- og Telegrafvæsenets Forhold, blev inddraget under Kommissionens Overvejelse, og Resultatet heraf er som bekendt en Kommissionsbetænkning, som ærede Medlemmer har modtaget. Der foreslaas i denne Betænkning en fuldstændig Nyordning af Administrationens Stilling, og derom vil jeg gerne have Lov til at sige nogle faa Ord. Kommissionen er enig om, at Statsvirksomhederne skal betale sig, det vil sige, de skal ikke blot undlade at give et saa stort Underskud, som Tilfældet har været i en hel Række Aar. Der har jo været Underskud under en hvilken som helst Administration, der har siddet; naar den skulde administrere efter gældende Love, kunde den ikke bære Ansvaret for dette Underskud, der i Hovedsagen hidrører fra Lovgivningsmagtens Modstand mod at indrette Taksterne saaledes, at de til enhver Tid svarede til Konjunkturerne. Der er, som jeg nævnte før, Enighed om, at Virksomhederne skal give en rimelig Rente af de deri indestaaende Kapitaler. Dette Krav er et gammelt Krav fra Venstre, og jeg haaber, at den Enighed, der nu har vist sig i Kommissionen om dette Krav, maa medføre, at Rigsdagen lyser det i Kuld og Køn.

Saa bliver Spørgsmaalet: Hvad er saa en rimelig Rente? Det kan der forhandles om. Administrationskommissionen har holdt paa 5 pCt., men ganske vist paa en særegen Maade, idet man for at faa de 5 pCt. har nedskrevet Anlægskapitalen med ca. $\frac{1}{3}$, fra 538 Millioner til 348 Millioner, der altsaa bliver den Sum, hvorfra Forrentning skal svares. Enhver vil forstå, at det hjælper til, at man hurtigere kan faa den ønskede Forrentning, naar den Sum, der skal forrentes, er mindre, end naar den er større. Jeg har ikke før paatalt dette og ønsker heller ikke at gøre det. Jeg erkender, som jeg nævnte før, at det kun regnskabsmæssigt har Betydning, at det ikke volder nogen som helst Forandring for Statskassen, om man har et større eller mindre Beløb i Rente, det kan højst virke

tilfredsstillende for den eller dem, der skal administrere disse Forhold, men naar man i den kommende Tid kommer til en rimelig Forrentning, maa man have in mente, at det er en Forrentning af en ringere Sum, end der hidtil er krævet Forrentning af. Maalet, at faa en rimelig Forrentning af disse Virksomheder, bliver vi let enige om. For at naa dette Maal hævder den højtærede Minister og Administrationskommissionen, at det er nødvendigt, at der gives den øverste Ledelse friere Hænder end hidtil. Man hævder i den afgivne Betænkning, og Ministeren gentager her, at den største Hindring for at faa Indtægterne bragt i Vejret har ligget i den manglende Bevægelsesfrihed for Styrelsen med Hensyn til Taksterne, og at den væsentligste Hindring for en gennemført Økonomi i Udgifterne ligger i Forholdet til Bevillingsmyndighederne.

Er mon nu disse Paastande rigtige? Jeg vil paa ingen Maade modsætte mig, at Administrationslederne faar mere Bevægelsesfrihed, derom skal jeg udtale mig senere, men jeg vil hævde, at begge Paastande er overdrevne, jeg synes, de er delvis urigtige og slet ikke holder Stik ved nærmere Overvejelse. Den første Paastand om den manglende Bevægelsesfrihed med Hensyn til Taksterne skal jeg lade ligge i Øjeblikket; den bliver der Lejlighed til at vende tilbage til, naar det af Ministeren fremsatte Lovforslag kommer til Behandling. Men Spørgsmaalet om Forholdet mellem Administrationen og Bevillingsmyndighederne finder for en væsentlig Del sin Afgørelse her paa Finansloven, og derfor vil jeg gerne have Lov til at fremkomme med nogle Bemærkninger herom. Man hævder, at Rigsdagen skulde være en Hindring for en gennemført Økonomi. Jeg har spurgt i Kommissionen og vil gentage det her: Hvor har det egentlig været, Rigsdagen har stillet sig i Vejen? Jeg kunde ønske at faa nogle enkelte Eksempler paa, at Rigsdagen har stillet sig som en Hindring for en gennemført Økonomi. Der maa dog kunne gives nogle Eksempler derpaa, naar man siger saadant noget. Jeg har ikke faaet noget Svar hidtil, og jeg gaar ud fra, at det er, fordi der vel egentlig ingen Eksempler er derpaa. Jeg synes, at man med lige saa stor Ret kan hævde, at det skyldes Mangel paa Initiativ fra Administrationens Side, hvis der er kommet for lidt ud af dens Samvirken med Bevillingsmyndigheden. Jeg tror at turde hævde, at mange i Rigsdagen har det Indtryk, at de Besparelser, der har skullet skaffes til Veje, egentlig fuldt saa meget